

På skive

ANTI RUBER BRAIN FACTORY

«Ensueños Burlescos, Peligrosos y Místicos de Tierras Mexicanas»
LFDS RECORDS, LFDS 009

«Ensueños Burlescos, Peligrosos y Místicos de Tierras Mexicanas», betyr noe sånn som burleske, farlige og mystiske drømmer om Mexico. Og bandet Anti Rubber Brain Factory vet å ta lytteren med på eksotiske reiser vekk fra hjemstedene i Italia og Frankrike og ut i verden. Og denne gangen tar de oss med til Mexico, et av verdens mest spennende land, både på fine og dårlige opplevelser, med store sosiale problemer og forskjeller, med stor fattigdom og mye kriminalitet, men også et ytterst vakkert land som mange garantert har på listen over land man gjerne vil besøke. Her på salt peanuts* har vi anmeldt dette kollektivet tidligere, først deres plate «Serious stuff & lots of lightness – Live 2014», sammen med HMADCHA (anmeldt [HER](#)), og senest deres innspilling «MArOkAït» fra 2018 (anmeldt [HER](#)). Bassisten, trommeslageren, dirigenten, arrangøren og ansvarlig for Anti Rubber Brain Factory er en globetrotter. Han blir omtalt som en internasjonalist, og har en egen evne til å lage spennende musikk utfra opplevelsene han har hatt på sine mange reiser. På denne reisen til Mexico, tar han, og det store bandet, oss med på åtte opplevelser i landet Trump gjerne vil bygge en mur mot. Sammen med et relativt anarkistisk innrettet ensemble, blir vi med inn i bråkete gater i Mexico City i førstelåta «One

ShOt o'Mezcal el Senõr Eric Dolphy», som man skal konsentere seg godt for å gjenkjenne Dolphy i sirkuset. For det er ofte sirkusmusikk vi får når dette bandet holder «stevne». Det går virkelig unna i svingene, og man fascineres fort av den gode stemningen blant musikerne.

Åpningssporet går over i «Ocosingo», som kan sammenlignes mye en del av det vi de siste 50 årene har fått fra Instant Composers Orchestra, Willem Breuker Kollektief, Italian Instabile Orchestra og flere relativt frittgående ensembler i Europa. Det er ikke freejazz slik vi husker det fra for eksempel Sun Ra og Jazz Composers Orchestra, med melodisk «fritt leide» hvor noen av musikerne spiller temaene, og så kan de andre gjøre nærmest akkurat hva de vil.

Tredjesporet, «Peyotlepec (Sendero imaginario interior)» er første del av en slags symfoni, som også inneholder låten «Prueba Inicial Part 1 til 3» og den tradisjonelle «Danza de la culebra», som inneholder det meste man kan ønske seg fra en slik «symfoni». Her slipper flere av musikerne til med solistbidrag, men i starten er det Yoram Rosillos bass som holder styringen, mens resten av bandet kommenterer og «leker» seg i bakgrunnen. Men hele tiden er det mexicanske godt ivaretatt av det rytmiske, særlig i blåseseksjonen. De glir inn og ut av noen slags tradisjonelle mexicanske rytmer, men i et slikt ensemble er det ikke om å gjøre å finne hverken enern, toern eller firern. Her lytter man til hverandre og spiller det man selv mener passer sammen med resten.

I «Prueba Inicial – Part One» er det trommene som åpner, før tromboner og den grovere messingene legger et riff under trompeter og saksofoner en kort periode. Men dette er musikere som ikke lar en idé få holde det gående for lenge. Altsaksofonisten Jean-Michel Cochet prøver å bryte gjennom med en solo, men det er ikke enkelt i denne gjengen.

Og slik fortsetter Rosillos «symfoni». I andredelen klarer både Morgane Carnet og Benoit Crauste på barytonsaksofon å bryte gjennom det anarkistiske lurvelevenet, hvor de andre musikerne gjør alt de kan for å ikke la de to få tid og ro til å konsentrere seg om soliene. Men til slutt klarer de å overta plassen fremst i rampelyset med strålende og fritt spill, som hele tiden er under en viss kontroll av Rosilio.

Så er man over i «Prueba Inicial – Part One», hvor det frie kollektivet får slippe til i starten, men med stålkontroll fra Rosillos bass. Dette er den «rolige» delen av reisen, og nesten som et «vorspiel» til den tradisjonelle «Danza de la culebra» med skikkelig korpstrøkk fra de «tunge» blåserne under Christiane Bopps fine og kreative trombonesolo, før ensemblet tar mer og mer over, når de mener hun har fått nok plass. Om noen i Mexico gjenkjenner denne tradisjonelle låten, vet jeg ikke, men jeg kan godt tenke meg at «marching band» i Mexico låter omtrent slik, etter en lang dag med nok tequila under vesten.

Så runder de av med Rosillos «Family Afternoon», som er den streiteste låten på platen. De låter (nesten) som et litt frittgående storband, og både Jérôme Fouquet kan

avlevere en fin trompetsolo uten alt for mye innblanding annet enn fra drivende fint bass-spill og trommer. Her er det også gjort plass for at Francois Mellan kan få gjøre sin etterlengtede solo på sousafon, selv om det er mange av musikerne som gjerne vil «ta ut det siste» i avslutningslåten, både alene og i kollektivt fellesskap. En av trompeterne blander seg uten problemer, og uten å bli irettesatt av orkesterlederen i Mellans solo, og får med seg flere av de andre i «forstyrrelsene». Men det gjør ikke så mye. Det tyder bare på at dette er et anarkistisk storband hvor alle er med å bestemme på hver sin måte.

«Ensueños Burlescos, Peligrosos y Misticos de Tierras Mexicanas» er blitt en heidundrandes plate som får en som lytter til virkelig å følge med på reisen. Hele veien skjer det spennende ting i ensemblet, som kommuniserer på en fremragende måte, men som også følger Rosilios instruksjoner til punkt og prikke, slik at det aldri glir ut av hendene på han og vi havner i det komplette, musikalske kaos.

Takk for en fantastisk tur!

Jan Granlie

Jérôme Fouquet (tp), Nicolas Souchal (tp), Jean-Michel Cochet (as), Florent Dupuit (ts, fl, picc), Benoit Guenoun (ts, fl), Morgane Carnet (bs, cl), Benoite Crauste (bs), Christiane Bopp (tb), Francois Mellan (sousaphon), Stéphane Maurin (g), Karsten Hochapfel (c), Gaëlle Guenver (vio), Yoram Rosilio (b, perc, dir, arr), Florent Alliot (b), Eric Dambrin (dr), Rafael Koerner (dr), Makoto Sato (dr), Anada Cherer (dr)

Qq traductions : Parce qu'il y a souvent de la musique de cirque que l'on reçoit quand ce groupe tient un "arc". Ça s'en va vraiment dans les virages, et vous êtes vite fasciné par la bonne humeur des musiciens.

Je ne sais pas si quelqu'un au Mexique reconnaît cette chanson traditionnelle, mais je pense que la "fanfare" au Mexique sonne comme ça, après une longue journée avec suffisamment de tequila sous le gilet.

Merci pour ce merveilleux voyage!

Source : <https://salt-peanuts.eu/record/anti-ruber-brain-factory/>